

MAXIME

Misbruikt, ontspoord en nu... gelukkig!



Jan Dijkgraaf

# MAXIME

Misbruikt, ontspoord en nu... gelukkig!



Eerste druk, maart 2023

© Uitgeverij Osjato BV

Auteur: Jan Dijkgraaf

Omslagfoto: Ivo de Kok

Styling: Angélique Stapelbroek

Make-up: Mark van Westerop

Vormgeving: ontwerp-hulp.nl

Drukwerkbegeleiding: Wedding 1844

Druk: Wilco

ISBN 978 90 830 9667 4

NUR 402



UITGEVERIJ OSJATO BV

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

# Inhoud

2020 – Beynac	7
Jong geluk	8
Het filmpje	17
Van kwaad tot erger	23
Meester Joop	28
Richting de goot	32
Reddende engel	40
Afwezige vader	46
Wijze moeder	61
In therapie	67
Eerste vriendjes	72
Ongewild zwanger	76
Claire	94
Uit een potje	108
Leroy bleef hangen	112
Vivé	127
De zorgen	138
Handen uit de mouwen	146
In zaken	158
Op televisie	164
Bekende Nederlander	183
Stront aan de knikker	202
Munten en stenen	208
Omgaan met kritiek	218
2023 - Noordwijk	221



## 2020 Beynac

Rond etenstijd zat ik aan de eettafel van het chateau toen de televisieploeg aankwam. Het was al een beetje donker. Hij had een groen bloesje aan en droeg armbandjes. Ik dacht meteen: wat is hij léuk! Maar ook: die zal wel bezet zijn. Ik zag er zelf niet uit, want ik maakte me nooit op als zij kwamen. Ze kenden me niet anders dan zo. Maar hij was nieuw. Kwam mee voor de leader.

We begonnen te praten. "Waar kom jij vandaan?" Hij kwam uit Lisse, ik had daar op school gezeten, dus we kenden heel veel dezelfde mensen. Op een gegeven moment zegt hij tegen mijn vader: "En jij kent mijn moeder. Want jullie hebben vroeger samen bij Hotels van Oranje gewerkt." Dus ook daar was een connectie.

Heel mijn leven had ik gehoopt dat ik ooit iemand zou ontmoeten waarvan ik meteen zou zeggen: "Dat is 'm!" Dit was 'm dus. Leroy. Zijn uiterlijk, hoe hij praatte, hoe hij deed, de gezamenlijke basis, alles bij elkaar zorgde voor dat gevoel. Het was geen moment ongemakkelijk, alles was leuk. Op een gegeven moment ging hij die eerste avond naast mijn moeder zitten en zei: "Het voelt alsof ik in een warm bad terecht ben gekomen." Dus toen werd het heel laat.

De volgende ochtend moesten ze gewoon aan het werk om die leader op te nemen. Hij was buiten met de drone bezig. Mijn vader en ik stonden in de keuken. We keken uit het raam en zagen hem en Claire, die in die tijd helemaal gek was van vliegtuigen, naast elkaar staan. Hij was alles aan haar aan het uitleggen. Dat was zó'n mooi plaatje. En toen zei ik tegen mijn vader: "Hij is zó leuk. Dit is hem hoor!" En mijn vader: "Ja. Ja. Ja! Ik zag het gisteren al!"

## Jong geluk

Als ik denk aan de gelukkigste tijd in mijn jeugd, zijn dat absoluut de jaren dat we aan de Parklaan in Sassenheim woonden. Daar gingen we heen toen ik drie was. Het was een prachtig romantisch en knus jaren '30-huis, met van die louvredeuren naar de eetkamer, een redelijk kleine woonkamer met een erkertje en een open haard en in de uitbouw hadden mijn ouders een Engelse keuken laten maken met een AGA-cooker die altijd warmte gaf. Montana en ik hadden met z'n tweeën een slaapkamer naast die van onze ouders, met roze vloerbedekking, behang met allemaal poppetjes erop en een balkonnetje. Lekker kneuterig en gezellig allemaal. En dan was er natuurlijk dat zwembad in de tuin, wat wij heel bijzonder vonden. Maar het was niet alleen door dat huis dat het de gelukkigste tijd van mijn jonge leven was. Het kwam doordat alles toen nog gewoon was tussen papa en mama, zij waren nog echt samen.

Daar kwam verandering in tijdens een van onze vakanties. Mama vond het hebben van kinderen een zware belasting en daarom gingen Montana en ik regelmatig alleen met papa op vakantie. Wij drieën waren gek op zonvakanties en zij had dan even een weekje voor zichzelf waarin ze tot rust kon komen. Daar was ze aan toe. En wij vonden het geweldig, met zijn drieën op een rij in het vliegtuig. Papa gaf ons zo'n potje met salmiak, dan had ook hij geen kind aan ons. Tijdens die vakanties zaten we de hele dag aan het zwembad, want we waren alle drie gek op zwemmen. Als papa ons 's avonds naar bed had gebracht, ging hij soms nog wat drinken. Tijdens een van die avonden gebeurde het. Hij ontmoette in de bar een man uit Israël en het was of er iets in hem ontplofte. Hij ontdekte



opeens dat hij homo was. Mijn moeder had het heel vaak aan hem gevraagd, omdat hij natuurlijk nogal verzorgend is en vrouwelijke trekjes heeft, maar hij bezwoer haar altijd dat het niet zo was. Hij sprak voor de volgende avond af met die kerel en die is niet eens gekomen. Maar dat maakte niet uit, er was voor altijd iets bij hem veranderd, waardoor het leven van ons gezin op zijn kop werd gezet. Dat ging aan Montana en mij toen natuurlijk nog helemaal voorbij, want we waren hartstikke jong, maar uiteindelijk zou het voor ons hele gezin grote gevolgen hebben.

Zolang we aan de Parklaan woonden, had ik een onbezorgde jeugd. Montana en ik speelden meestal samen, binnen of in de tuin, en bij mooi weer in het zwembad en mijn ouders waren nog gewoon gelukkig als man en vrouw. Naar De Overplaats, de basisschool, konden we op het fietsje en ook daar had ik het heel goed naar mijn zin. Het was lekker dorps allemaal, ik kon er mijn creativiteit kwijt en ik kon het prima vinden met de juffen en de kinderen. Ik werd niet gepest en ik pestte zelf niemand. We hadden een meisje in de klas dat altijd een beetje tussen wal en schip viel, Fleur. Ze was wel aardig, maar ook heel erg druk en daardoor had niemand een klik met haar. Zij werd op een gegeven moment wel een beetje gepest, maar daar deed ik nooit aan mee. Tijdens een gesprek met mijn ouders zei meester Joop, mijn favoriete meester: "Maxime kiest nooit tussen mensen, die blijft altijd een beetje neutraal." Dat vond hij heel bijzonder, omdat de meeste kinderen zich juist wél willen aansluiten bij een groepje en dan dus ook meedoen aan dat pesten.

Met rekenen en taal had ik wel moeite, dus ik moest getest worden en toen bleek dat ik dyslectisch ben. Ook daar gingen

ze op school best relaxed mee om. Zo kreeg je bij toetsen de vragen in extra grote letters, maar dat hielp bij mij totaal niet. Dus kreeg ik daarna bij de taallessen iemand uit de klas die wel heel goed was in Nederlands mee naar de gang om samen daar de opdrachten te doen, zodat je om hulp kon vragen. Dat paktten ze wel goed aan.

Ik heb er nooit veel last van gehad in mijn latere leven dat ik dyslectisch ben. Doordat Montana en mijn vader het ook hebben, veel erger nog dan ik, is het bij ons thuis nooit een issue geweest en is er ook nooit enige druk op ons uitgeoefend om er wat aan te doen. “Joh, het komt allemaal wel goed,” zei mijn moeder dan. Dyscalculie heb ik dus ook, bleek later. Dat is wel raar, want aan de ene kant houd ik thuis van alle inkomsten en uitgaven hele Excel-sheets bij, maar aan de andere kant heb ik nog altijd moeite met klokkijken.

Die fijne tijd was voor mij over toen we in 2006 voor het eerst naar Frankrijk gingen, wat bij ‘Ik Vertrek’ te zien is geweest. Dat is voor mij helemaal niet goed geweest. Het eerste jaar daar ging nog wel, omdat ik op een kleine, gemoedelijke basis-school terecht kwam waar iedereen heel lief voor me was. Maar na dat eerste jaar moest ik naar de middelbare school, wat in Frankrijk een jaar eerder gebeurt dan hier – en dat was verschrikkelijk. Ik bloosde, wij waren buitenlanders, dan word je al snel een soort pispaal. Constant werd ik gepest en nergens kon ik aansluiting vinden. Elke ochtend liep ik biddend met die zware rugzak op mijn rug die berg af van het chateau naar de bushalte. Of we álsjeblieft terug naar Nederland konden...

Dat ik me zo vreselijk voelde heb ik papa en mama allemaal niet verteld. Dat blijken veel kinderen die gepest worden en ongelukkig zijn op school niet te doen. Misschien wil je ze

onbewust niet belasten met jouw ellende, misschien waren ze te druk, ik weet het gewoon niet. Het was een heel groot ding voor me, maar ik heb het al die tijd voor me gehouden. Ook tegen Montana zei ik niks.

Het meeste uit die tijd heb ik verdrongen. Ik kan me nog een keer herinneren dat we met school gingen zwemmen. Dan had je een meidenkleedkamer en een jongenskleedkamer en daar zat een deur tussen waar je onderdoor kon kijken. Blijkbaar hadden die jongens me toen naakt gezien, want in de bus begonnen ze me dáár weer mee te pesten. Als je toch al op alle fronten hartstikke onzeker bent, is dat verschrikkelijk. Ik werd er heel verdrietig en onzeker van en werd een heel timide meisje. Want als je je zo voelt, kruip je helemaal in je schulp.

Wat het allemaal nog erger maakte, was hoe het begon op die middelbare school. Omdat er veel kinderen van mijn basisschool naartoe gingen, rekende ik erop dat ik bij mijn vriendinnetjes die ik kende van de basisschool zou worden geplaatst. Maar 'Maxime' is in Frankrijk een jongensnaam en daardoor hadden ze mij in de klas niet ingedeeld bij mijn vriendinnetjes, maar bij de jongens. Wás ik al zo zenuwachtig omdat ik naar die grote school moest terwijl ik amper Frans sprak, kwam dat er ook nog bij. En ze weigerden om het terug te draaien. Weer een klap in mijn smoel.

Elke ochtend was het een martelgang als ik naar die school moest en elke middag na school ging de knop om en was ik helemaal opgelucht als ik weer thuis was. Maar ook daar was iets engs aan de hand. Ik zag namelijk geesten. In Nederland was ik daar ook al gevoelig voor, daar zag ik schimmen. Daar was ik verder niet bang voor, maar in Frankrijk werd het veel erger. Ik sliep helemaal boven in het chateau en daar had ik